

Vážení přátelé, turisté, lyžaři, Šumaváci z obou stran hranice

Opět se na tomto místě, kde stávala v několika obměnách slavná Juránkova chata, scházíme, abychom si připomněli tu dávnou dobu, kdy turisté se volně pohybovali tímto královským krajem.

Zdejší chata, fungující od roku 1922 do roku 1950 s přestávkou 2. sv. války, umožňovala túry jak po státní hranici, tak do Bavor a samozřejmě i na českou stranu. Pamětníci a staré mapy dokládají mnoho přístupových cest : na Stateček, k Bílé strži, Arnovu stezku, Václavák, Dámskou, Reindlovu, Svarožní, k Černému i Čertovu jez a jiné. Tyto nám byly po Vítězném únoru zapovězeny na 40 let bolševikem. Věřili jsme, že po sametové revoluci se nám Šumava plně otevře. Tak jsme se těšili, ale jen pár let. Zřízený NP Šumava nám přinesl oponu zelenou, která se změnila jeho „péčí“ v oponu zcela hnědou. To vidíte i zde na vlastní oči.

Proto právě dnešní druhé setkání by mělo být naším protestem, proti tomu, co se na Šumavě děje.

Nemlčme! Nebojme se říci co nás zde trápí a co si o tom neřádu myslíme! Loni jsme měli povoleno odtud sestoupit k Černému jezeru cestou, spíše necestou přírodní rezervaci velmi chráněnou, ve stopách těžebních strojů a traktorů. Byl to krásný zážitek v uvozovkách.

Letos máme povoleno asi na šesti papírech až z Prahy sestoupit na vyhlídku na Černé jezero a odtud starou cestou dojít až na Špičák. Dívejte se pozorně a nezapomeňte co jste viděli. A závid'te našim dědům a pradědům. Ti směli chodit všude a také se uměli o krajinu ve které žili dobře postarat, aby ji s klidem v duši mohli předat svým potomkům. Bez rezervací, chráněných územích a parků všeho druhu. Dobře věděli, že okolní les je živí, louka a pastvina živí jejich dobytek, les dává topivo po celý rok, paseky lesní plody a že turisté nejsou škodná. Proto se po celý život starali a nepotřebovali žádná povolení, natož až z Prahy.

Co my asi zanecháme na Šumavě našim vnukům a dalším generacím???? Co?? Nebudeme se stydět, když to budou jen zničené lesy a pustá krajina bez života? To přece nechceme!! Jsme jen lidé, na rozdíl od živočichů a rostlin, nikým chráněni, chceme tu žít a pracovat v pokoji a míru, žít na opět zelené Šumavě. Šumava je přece naše, tak ať nám ji nikdo nebere a hlavně neničí! Tak ji všichni společně braňme!

Na ruinách Juránkovy chaty 29. října 2011 Emil Kintzl